

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ. Γιά σου, σταδραμάνα.

Ἡ ΓΡΙΑ. Θά τὸν ἰδεῖτε κιόλας, παιδιά μου...  
Θάρθει στὸ χωριό. Θά σᾶς τάξει χίλια καλὰ γιὰ τὴν ἀγάπη σας.

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ. Καλῶς νᾶρθει, γριά...

Ὁ ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Πότες θάρθει;

Ἡ ΓΡΙΑ. Αὔριο μεθαύριο.

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ. Κ' εἶναι σὰν τὸν ἥλιο, γριά, δὲν εἶναι;

Ἡ ΓΡΙΑ. Ὁ βασιλιάς; ἔχι παιδιά μου. Εἶναι ἕνας ἄντρας γιομάτος νά, τόσος ψηλὸς ὥσα μ' ἐκεῖ. Τόσο χοντρός· μὲ κάτι μάτια τόσα· μ' ἕνα στόμα τόσο, πού ὅλο χρυσὰ λόγια λέει. Θά τὸν ἰδεῖτε, παιδιά μου, θά τὸν ἰδεῖτε. Θάρθει καὶ θά σᾶς τάξει χίλια καλὰ. Νὰ πέσετε νὰ τονὲ προσκυνεῖστε, τὰκούτε. Νά, ἔτσι (τοὺς κάνει τὸ σκῆμα). Κάμετέ το κ' ἐσεῖς... (οἱ χωρικοὶ καὶ ὁ δάσκαλος τὸ κάνουν).

Ἡ ΓΡΙΑ. Ἐτσι σὲ καλὸ σας· (τοὺς κάνει χειρονομίες καὶ λέει).

Τὸ βολικὸ σὰ δὲ φελεῖ  
καὶ ὁ ὕπνος δὲν τῶχει σὲ ὄνειρο.  
Νὰ κοιμηθεῖτε ὡς τὸν καιρὸ  
πού ἡ ἀγουρίδα θὰ γλυκαθεῖ!

(Χάνεται σιγὰ ἐνῶ οἱ χωρικοὶ κάνουν τεμενάδες).

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

## Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τὸ καινούριο βιβλίο τῆς κ. Π. Σ. ΔΕΛΤΑ «Τὸν καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου», δυὸ τόμοι ἀπὸ 215 σελίδες ὁ καθένας, τυπωμένο στὴ Λόντρα, ὁμορφοδεμένο καὶ μὲ εἰκόνες τοῦ κ. Δ. Α. Κωσταντινίδη, πουλιέται δρ. 4,50.

— Δυὸ διαλεκτοὶ καὶ φιλότιμοι ἐργάτες τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς, ὁ κ. Θαν. Μαρίκος καὶ ἡ κ. Ἀγαθὴ Παρίδη, δίνουν μεσοβδόμαδα στὸ «Ἀττικὸ Θέατρο» τὴν τιμητικὴν τους μὲ τὰ «Χαρίνια». Δὲν πρέπει νὰ μείνει ὁσὲ ἀδειανὴ κείνη τὴ βραδιά στὸ «Ἀττικόν».

— Στὸ σημερινὸ φύλλο τελειώνουν τὰ χειρόγραφα τοῦ «Ἀρήγιανου» πού βρίσκονται στὰ χεῖρά μας. Ὑστερ' ἀπὸ ἕνα δυὸ φύλλα θὰ δημοσιεύσουμε καὶ τὸ μέρος τοῦ «Ἀρήγιανου» — ἀπόσπασμα μιᾶς δοκιμῆς — πού δημοσίευσεν ὁ Καμπύσης τὸ 1901 στὸ «Διώνυσον» ποῦ βγαζε μαζί μὲ τὸν Μποέμ.

— Τὸ «De profundis» τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν κ. Α. Μαρπούτσογλου, πουλιέται στὰ γραφεῖα μας δυὸ δραχμές.

— Βγῆκε ὁ Δ' ἀριθμὸς τοῦ «Δελτίου τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου». Περιεχόμενα: Δήλωση τοῦ Ἑκπ. Ὀμίλου—Σπ. Ραμᾶ. «Ἀπ' ἀφορμὴ τῆς μελέτης «ὁ Ἑκπαιδ. Ὀμίλος καὶ οἱ κίνδυνοί τῆς καθαραιότητος» — Α. Δελμούζου. Ἀπὸ τὸ κρυφὸ σχολεῖο—Α. Μπούτουρα. Μεθοδολογία — Παιδαγωγικὴ φιλολογία. Μὲ τὸν Δ' ἀριθμὸ κλείνει καὶ ὁ πρῶτος τόμος τοῦ Δελτίου.

— Τὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» εἶναι ἀνοικτὸ πάντα ἀπὸ τὶς 2—5 τὰπομεσήμερο. Τὶς Κερικὰς τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὶς 9—12.

## ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ (\*)

### ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

1

Σὲ λίγους μῆνες ἦρθα πάλι στὴν Ἀθήνα νὰ ξαναδώσω ἐξετάσεις. Τὸν ξάδερφό μου τὸν ξαναθυμήθηκα μιὰ μέρα μόνο πού ἀπάντησα στὸ δρόμο τὸ Βελαδράπα καὶ μὲ ρώτησε γιὰ κείνον. Ὁ Βελαδράπας ὅμως ἤξερε πὺδ πολλὰ ἀπὸ μένα· δηλαδὴ πὺς ὁ Νίκος εἶχε στείλει σὲ κάποια ἐφημερίδα ἑξαχθεῖς ἐντύπώσεις ἀπὸ τὸ ταξίδι του. Ἡ περιγραφή τῆς Βενετίας καὶ ὁ τρόπος πού ἐνίωσε, λέει, τὴ Βενετσιάνικη τὴν τέχνη κάμανε μεγάλη αἵσθηση σὲ ὅσους καταλαβαίνουν ἀπὸ τέχνη καὶ ὁ ὕμνος του στὸ σύνορο τῆς Γερμανίας εἶτανε μεγαλόπρεπη λυρικὴ ἐμπνευση. Ἀριστοκρατικὴ. Καπιτῆς πινδαρικό καὶ νταουντσιτικό. «Εἶναι ξενιὰ ὁ ξάδερφός σου», μοῦ εἶπε ὁ Βελαδράπας καὶ μοῦ ἔταξε πὺς θὰ μοῦ στείλει τὰ φύλλα μὲ τὶς ταξιδιωτικὰς ἐντύπώσεις τοῦ Νίκου.

Τὴν ἄλλη μέρα προτίμησε νὰ μοῦ τὰ φέρει ὁ ἴδιος γιὰ νὰ μὴ χαθόνε στὸ ταχυδρομεῖο. Ἐλαβε μάλιστα τὸν κόπο νὰ μοῦ τὰ διαβάσει μόνος του. Δὲν κατάλαβα πολλὰ πράματα. Τὰ μισὰ κιόλας εἶτανε γερμανικά καὶ δυστυχῶς καὶ ὁ Βελαδράπας δὲν ἤξερε νὰ μοῦ τὰ ξηγήσει. Ἐπειτα ἀκούγα στὴν ἀράδα ὀνόματα πού δὲν τὰ γνῶριζα. Μοῦ φανήκανε σὰν εἶδος ψυχοχάρτι, σὰν τρισάγιο. Τὸ μόνο πού κατάλαβα καλύτερα εἶτανε πὺς δὲν ξέρω ποῖα εἰκόνα ἢ ποῖο τοπίο θύμησε στὸ Νίκο κάποιο ποίημα τοῦ Βελαδράπα καὶ τὸ παράθεσε.

«Δὲν εἶναι τὸ καλύτερό μου», μοῦ εἶπε ἀφοῦ τὸ διάβασε.

«Ἐχετε πολλὰ γραμμένα;» τονὲ ρώτησα.

«Τυπωμένα μόνο δυὸ τόμους λυρικά καὶ τρία δράματα. Ἄ θέλετε, σᾶς τὰ στέλνω.»

Διαμαρτυρήθηκα γιὰ τὴν τιμὴ πού δὲ μοῦ ἀξίζε. Ὡστόσο τὴν ἄλλη μέρα μοῦ ἔφερε πάλι ὁ ἴδιος ὅλους τοὺς τόμους του μὲ ἀφιέρωση κολακευτικὴ καὶ διαφορετικὴ στὸν καθέναν. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς εἶχανε καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ μπροστὰ μπροστά. Τὸν εὐχαρίστησα καὶ τοῦ ἔταξα πὺς θὰ τοὺς διαβάσω ὅλους ἅμα ξαδειάσω. Γιὰ τὴν ὥρα ἔκοψα μιὰ ἀπὸ τὶς εἰκόνες καὶ τὴν κάρφωσα στὸν τοίχο.

Μιὰ ἄλλη μέρα ξαναπέρασε ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, μὰ δὲν κάθισε πολὺ ὅταν τοῦ εἶπα πὺς σὲ λίγες μέρες θὰ δῖνα ἐξετάσεις. Μοῦ προσφέρθηκε νὰ μιλήσει σ' ἕναν καθηγητὴ πού τονὲ γνῶριζε στενὰ καὶ τὴν ἡμέρα πού θὰ ξεταζόμουνα τονὲ βρήκα καὶ μὲ κερτοῦσε στὴν αὐλὴ τοῦ Πανεπιστήμιου. Κάθισε ὡς τὸ τέλος καὶ ὅταν ἀκούσε πὺς μὲ κάμανε προλότη, ἔτρεξε νὰ μὲ παρηγορήσει καὶ ἔμεινε μαζί μου ὡς τὰ μεσάνυχτα. Τὸ ἄλλο τὸ πρῶτ' ἦρθε καὶ μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ σπῆτι μου. Μὲ φίλεψε κατὰ ἔξω στὸ «Σωκράτη»,

(\*) Κοίταξε ἀριθ. 442, 443, 444, 445, 446, 447 καὶ 448.